

tale et Moment, hvorpaa der fra flere Sider er lagt stor Vægt, og med Hensyn til hvilket jeg ikke deler den fremsatte Anskuelse. Man har sagt, at Valget af Præster vilde føre til, at man i en lang Række kunde faae een Familie i et vist Præsteskald; man har paaviist enkelte Tilfælde, hvor en Familie har besat et Præsteskald, maaskee i Aarhundreder, og dette anseer man for en stor Mislighed. Jeg tilstaaer, at dersom Noget skulde friste mig til at gaae ind paa Valget af Præster, skulde det netop være, om det kunde have et saadant Resultat (hvad forøvrigt § 1 i det foreliggende Udkast vil gjøre umuligt), thi jeg vil bede overveiet, hvad det vil sige, at en vis Familie ved Menighedens frie Valg i en lang Række Aar holdes fast i et vist bestemt Præsteskald; det vil være et usforkasteligt Vidnesbyrd om, at denne Familie er saaledes sammenvoret med sin Menighed, at Menigheden kun vil vide sig bespiist med aandelig Føde af denne Familie. Det er jo dog af en meget stor Betydning; det vilde være et Vidnesbyrd om et Tillidsforhold mellem Menighed og Præst, der ikke kunde andet end have de heldigste Virkninger. Skal nemlig Menigheden til Held for sig modtage sin aandelige Bespiisning gennem Præsten, da maa der være et gjensidigt Kjendskab, en deraf følgende Tillid og Forstaaelse paa begge Sider. Som Modsetning hertil skal jeg fremhæve, at en af de Misligheder, hvoraf den nuværende Tilstand allermeest lider, er den, at det tilbørlige Kjendskab mellem Præst og Menighed saa mange Steder mangler. Den unge Candidat træder ind i et lille Præsteskald, som han venter om kort Tid at komme bort fra; han betragter sig derfor ikke som hjemme i Kaldet, men han betragter sig som kun midlertidigt der, indtil han kan faae et andet Embede; er han kommen fra det første Embede i det næste, staaer hans Hu maaskee til det tredie, og han bliver heller ikke ret hjemme der. Naar han da to Gange eller oftere er bleven befordret, og saa beslutter at blive, hvor han er, er Manden meget ofte kommen ud over den Alder, da han har Bevægelighed nok til at sætte sig ind i nye Forhold, og han bliver da maaskee aldrig ret hjemme i sin Menighed. Dette er en af den nu bestaaende Tilstands store Mangler, men

den kan ikke afhjælpes ved det foreliggende Forslag; thi ingen vil derefter kunne forhindre Præsten fra at søge Kald og videre Befordring, naar som helst det skal være. Til at raade Bod paa den Mislighed maa der søges et andet Middel, nemlig en forandret Gagering af Præsterne. Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved de øvrige Indvendinger, der kunne hentes herfra, men henvende mig til det, som jeg anseer for Hovedindvendingen mod det foreliggende Forslag, nemlig at det vilde være en Majoritetsafgjørelse i Menigheden, der bestemte, hvo der skulde være Præst. Dersom der nemlig i en Menighed udvikler sig forskjellige religiøse Retninger, vil det snart lede til, at de Candidater, der fremstille sig, fremstille sig som Repræsentanter for den ene eller den anden Retning; det er en Følge, som ikke kan undgaa, og skeer dette, vil jo altsaa Valget af Præsten blive afhængig af, hvilken Retning der har Majoritet. Men baade for Præstens Stilling i Menigheden og for den overvundne Minoritets Vedkommende vil det være Spiren til et slet Forhold imellem Præsten og en stor Deel af Menigheden. Hertil kommer endnu en anden Omstændighed. Vægger man nemlig Mærke til, hvorledes det gaaer til, at der udbreder sig forskjellige aandelige Retninger i Statskirken, vil man finde, at en bestemt Retning i Almindelighed udbreder sig fra een fremtrædende Personlighed, og at den derfra udbreder sig i en vis Egn. Tænker man sig under disse Forhold Menigheder, som vælge deres Præster, vil Følgen deraf blive, at en vis større Kreds vil blive besat med Præster, som udelukkende tilhøre een Retning, og deraf vil atter følge, at de overvundne Minoriteter i hele Egnen savne den aandelige Føde, som kunde falde i deres Smag; det er en væsentlig Mislighed, som vil blive en Følge af at gjøre Majoritets-Afstemning gjældende paa de religiøse Enemærker. Her er Hovedgrunden, hvorfor jeg stemmer mod Forslaget, thi Regjeringen kan ved et skjønfont Hensyn til Forholdene sørge for, at Præsterne blive fordeelte efter de forskjellige Anskuelser, de kunne antages at have, saaledes at hvert Menighedsmedlem i Folkekirken nu, da Sognebaandet er løst, kan i ikke lang Afstand finde den aandelige Føde saaledes